

Sygn. akt II Ka 345/23

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
------------------------	-----------------------------

--	--

Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz
---------------------	---

przy udziale prokuratora Leszka Soczewki

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2023 r.

sprawy **W. R.**

oskarżonego z art. 288 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sokołowie Podlaskim

z dnia 23 lutego 2023 r. sygn. akt II K 410/20

wyrok utrzymuje w mocy;

zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej P. W. 840 zł tytułem zwrotu poniesionych przez nią wydatków związanych z zastępstwem procesowym w postępowaniu odwoławczym;

zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 60 zł opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 345/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Sokółowie Podlaskim z dnia 23 lutego 2023 r. w sprawie II K 410/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>I. Mająca wpływ na treść wyroku obraza przepisów postępowania, a mianowicie art. 12 § 1 i art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. poprzez procedowanie i wydanie wyroku co do czynu karalnego z art. 288 § 1 k.k. ściganego na wniosek (art. 288 § 4 k.k.) pomimo braku wniosku o ściganie pochodzącego od osoby uprawnionej, tj. właściciela samochodu marki R. (...) nr rej. (...), którym w chwili zdarzenia nie była P. W. - co stanowiło bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. (sprostowano na rozprawie apelacyjnej - art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.).</p> <p>II. Mogąca mieć wpływ na treść wyroku obraza przepisów postępowania, a mianowicie:</p> <p>1. art. 7, 193, 410 i 424 § 1 k.p.k. poprzez:</p> <p>1) nienależyte rozważenie i ocenienie dowodu z wyjaśnień oskarżonego W. R. w korelacji z zeznaniami świadków M. M. (1), J. M. (1), G. M., T. T. i D. R., które</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

należycie rozważone wskazywały, że od 7 czerwca 2020 r. do godzin popołudniowych w dniu 8 czerwca 2020 r. oskarżony wraz ze swoją partnerką byli na parapetówce zorganizowanej przez jej brata J. M. (1) w miejscowości K., co stanowczo wyklucza, aby oskarżony w dniu 8 czerwca 2020 r. około godz. 7:40 w W. dokonał uszkodzenia samochodu marki R. (...) nr rej. (...), zaś ewentualne rozbieżności w zeznaniach ww. świadków dotyczą okoliczności nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy oraz są spowodowane upływem czasu, spożywaniem alkoholu i nie przywiązywaniem uwagi do zachowania poszczególnych gości na przyjęciu, przy czym wszyscy świadkowie zgodnie przyznali, że parapetówka trwała od niedzieli 7 czerwca 2020 r. do godzin popołudniowych następnego dnia, tj. 8 czerwca 2020 r. - co w konsekwencji doprowadziło do bezzasadnego uznania wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków M. M. (1), J. M. (1), G. M., T. T. i D. R. jako niewiarygodnych oraz do błędnej oceny stanu faktycznego sprawy, a tym samym niesłusznego uznania oskarżonego za winnego czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia;

2) nienależyte rozważenie i ocenienie dowodu z zeznań pokrzywdzonej P. W. oraz świadka L. N. co do okoliczności zdarzenia i sposobu działania oskarżonego, które są nieszczerze, niekonsekwentne i wewnętrznie sprzeczne, zaś ich należyta ocena wskazuje, że pokrzywdzona z każdym kolejnym przesłuchaniem i etapem sprawy podawała inną wersję wydarzeń pasującą do jej linii oskarżenia, zaś świadek L. N., który jest partnerem życiowym

oskarżycielki posiłkowej P. W. za każdym razem dostosowywał swoje zeznania do treści depozycji pokrzywdzonej - co w konsekwencji doprowadziło do bezzasadnego uznania zeznań świadków P. W.

i L. N. jako wiarygodnych i ustalenia na ich podstawie błędnego stanu faktycznego sprawy, a w konsekwencji skazania oskarżonego za czyn z art. 288 § 1 kk pomimo jego niepopelnienia;

3) nienależyte rozważenie i ocenienie dowodu z zeznań pokrzywdzonej P. W. oraz świadków L. N. i G. W. w korelacji z dowodami z dokumentów w postaci protokołu oględzin pojazdu z dnia 8 czerwca 2020 r. wraz z wykonanymi zdjęciami (k. 4-11), arkusza pomiarów grubości powłoki lakierowej załączonego do opinii podstawowej biegłego J. N. (1) z dnia 1 lipca 2020 r. (k.31), faktury zakupu samochodu z dnia 8 czerwca 2020 r. oraz opinii podstawowej i uzupełniającej biegłego rzeczoznawcy samochodowego J. N. (1) w zakresie stanu technicznego

i użytkowego samochodu marki R. (...) nr rej. (...) oraz wartości rynkowej przedmiotowego pojazdu na dzień 8 czerwca 2020 r., które należy ocenić wskazywały, że przed zdarzeniem przedmiotowy samochód posiadał uszkodzenia, m.in. zarysowania lakieru na przednich drzwiach od strony pasażera pod lusterkiem wstecznym oraz zepsutą klimatyzację, uszkodzoną prowadnicę

w bocznych drzwiach od strony pasażera, nie działający boczny zamek, zużyte hamulce i brak tylnych siedzeń, a nadto w 2017 roku pojazd miał uszkodzony przód i był naprawiany co potwierdza

arkusz pomiarów grubości powłoki lakierowej załączony do opinii podstawowej biegłego J. N. (1) z dnia 1 lipca 2020 r. (k.31), z którego wynika, że powłoka lakierowa maski (140-200), lewych przednich (110-150) i tylnych (160) drzwi, a przede wszystkim prawych przednich drzwi (130-150) jest grubsza niż pozostałych elementów, co świadczy o tym, że były one lakierowane z jednoczesnym pominięciem, że cena transakcyjna sprzedaży samochodu w wysokości 3000 zł była zarazem jego ceną rynkową

i nie została zaniżona przez strony umowy, co oznacza, że oszacowana przez biegłego rzeczoznawcę samochodowego J. N. (1) wartość rynkowa pojazdu w kwocie 16 100 zł brutto

i uzależniona od niej wartość szkody ustalona na 8660,11 zł zostały przez niego znacznie zawyżone w stosunku do faktycznej wartości rynkowej pojazdu w wysokości 3000 zł - co w konsekwencji doprowadziło do nienależytej oceny powyższych dowodów przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, a w konsekwencji zasądzenia od oskarżonego W. R. na rzecz pokrzywdzonej P. W. zawyżonej kwoty odszkodowania z tytułu naprawienia szkody;

4) nienależyte rozważenie i ocenienie dowodu z opinii podstawowej

i uzupełniającej biegłego rzeczoznawcy samochodowego J. N. (1) w korelacji z dowodami z dokumentów w postaci protokołu oględzin samochodu marki R. (...) nr rej. (...) z dnia 8 czerwca 2020 r. wraz z wykonanymi zdjęciami, arkusza pomiarów grubości powłoki lakierowej załączonego do opinii podstawowej biegłego J. N. (1) z dnia

1 lipca 2020 r. (k.31), faktury zakupu samochodu z dnia 8 czerwca 2020 r., a także zeznań pokrzywdzonej P. W. oraz świadków L. N. i G. W. co do zakresu i rodzaju uszkodzeń pojazdu marki R. (...) nr rej. (...) istniejących przed zdarzeniem i powstałych na skutek zdarzenia oraz ich wartości, które należycie ocenione wskazywały, że w dniu 8 czerwca 2020 r. przedmiotowy samochód posiadał na przednich drzwiach od strony pasażera pod lusterkiem wstecznym zarysowania lakieru, które według L. N. nie miały związku ze zdarzeniem, co nie zostało uwzględnione w opiniach biegłego J. N. (2),

a nadto z arkusza pomiarów grubości powłoki lakierowej załączonej do opinii podstawowej z dnia 1 lipca 2020 r. wynika, że powłoka lakierowa maski (140-200), lewych przednich (110-150) i tylnych (160) drzwi, a przede wszystkim prawych przednich drzwi (130-150) jest grubsza niż pozostałych elementów, co świadczy o tym, że ww. elementy, w tym prawe przednie drzwi były wcześniej uszkodzone i lakierowane, zaś powyższe okoliczności potwierdził świadek G. W., który stwierdził, że w 2017 roku pojazd miał uszkodzony przód i był naprawiany, wobec czego nie było uzasadnione przyjęcie przez biegłego do wyceny zastosowanie części zamiennych producenta pojazdu zgodnie z cenami oryginalnych części oferowanych w autoryzowanych serwisach (...), ale części używanych, w związku z czym zakres uszkodzeń wynikających ze zdarzenia został przez biegłego nieprawidłowo ustalony, a wysokość szkody znacznie zawyżona z jednoczesnym nieuwzględnieniem przez biegłego zeznań pokrzywdzonej P. W. oraz świadków L. N. i G. W.,

z których wynika, że cena zakupu samochodu wskazana na fakturze, tj. 3000 zł była ceną rynkową i nie została przez strony zaniżona, dlatego odmienne ustalenia biegłego w tym zakresie są nieprawdziwe i nie znajdują pokrycia w materiale dowodowym sprawy, przy czym prawidłowe określenie wartości rynkowej przedmiotowego samochodu na datę zdarzenia jest kluczowe dla ustalenia wartości szkody - co w konsekwencji doprowadziło do ustalenia stanu faktycznego sprawy w oparciu o wadliwą opinię sądową biegłego rzeczoznawcy samochodowego J. N. (1) poprzez błędne określenie przez niego zakresu uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia oraz nieprawidłowego oszacowania wartości rynkowej pojazdu i wysokości szkody;

5) bezpodstawne odmówienie pełnej wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego W. R. poprzez przyjęcie, że oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu w sytuacji, gdy w chwili zdarzenia był on na parapetówce w miejscowości K., a zeznania pokrzywdzonej P. W. i świadka L. N. co do okoliczności popełnienia przestępstwa są nieszczerze, niekonsekwentne i wewnętrznie sprzeczne - co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia powyższego dowodu przy ustaleniu stanu faktycznego sprawy i niesłusznego skazania oskarżonego za czyn z art. 288 § 1 k.k.;

2. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 211 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego zawartego w piśmie procesowym obrońcy oskarżonego z dnia 3 stycznia 2023 r. o przeprowadzenie dowodu

z oględzin nieruchomości położonej w W. 7,

(...)-(...) J. na okoliczność weryfikacji zeznań oskarżycielki posiłkowej P. W. i świadka L. N. co do okoliczności popełnienia przestępstwa i błędne uznanie, że przeprowadzenie tego dowodu byłoby nieprzydatne do stwierdzenia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności

z uwagi na niemożność precyzyjnego i szczegółowego odtworzenia okoliczności zdarzenia w sytuacji, gdy tylko naoczne sprawdzenie przez sąd położenia poszczególnych budynków, rzeczy i roślin na gruncie, a także bezpośrednia ocena możliwości obserwacji

i usłyszenia oskarżonego w podawanych przez pokrzywdzoną i świadka okolicznościach, pozwoliłoby na należyte ustalenie stanu faktycznego sprawy oraz ocenę wyjaśnień oskarżonego W. R. oraz świadków P. W. i L. N. - co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego oddalenia wskazanego wniosku dowodowego pozwalającego na ustalenie stanu faktycznego sprawy i wydania prawidłowego wyroku;

3. art. 170 § 1 pkt 5 poprzez uznanie, że wnioski dowodowe zawarte w piśmie obrońcy oskarżonego z dnia 3 stycznia 2023 r., tj.

o zwrócenie się przez Sąd orzekający do (...) S.A. o przesłanie odpisu (...) jaką objęty był pojazd marki R. (...) w dacie

8 czerwca 2020 r. oraz zobowiązanie oskarżycielki posiłkowej do złożenia polisy AC przedmiotowego pojazdu (ewentualnie zobowiązanie dowskazania numeru polisy AC i nazwy Towarzystwa (...)) na okoliczność ustalenia wartości przedmiotowego pojazdu w dacie czynu w sposób oczywisty zmierzają

do przedłużenia postępowania, a przedmiotowy pojazd stanowił przedmiot opinii biegłego sądowego pomimo, że ww. dokumenty pozwoliłyby na zweryfikowanie zeznań świadka L. N. odnośnie wskazanej w polisie OC i AC wartości samochodu marki R. (...) w dacie 8 czerwca 2020 r. oraz opinii biegłego rzeczoznawcy samochodowego J. N. (1) w zakresie wyceny wartości rynkowej ww. pojazdu w dacie zdarzenia

i wysokości szkody - co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego oddalenia wskazanego wniosku dowodowego pozwalającego na ustalenie stanu faktycznego sprawy i wydania sprawiedliwego wyroku;

4. art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku zawartego w piśmie procesowym obrońcy oskarżonego z dnia 3 stycznia 2023 r.

o dopuszczenie dowodu z ustnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego J. N. (1) i błędne uznanie, że obrońca nie wykazał aby dotychczasowa opinia główna i uzupełniająca były nielogiczne, wewnętrznie sprzeczne i niezgodne z doświadczeniem życiowym, czy też były niepełne lub niejasne, a tylko w takich przypadkach można powołać nowego biegłego w sytuacji, gdy obrońca nie wnioskował o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, a dotychczasowe opinie podstawowa i uzupełniająca nie zawierały odpowiedzi na twierdzenia i zarzuty wskazane szczegółowo w piśmie procesowym obrońcy z dnia 3 stycznia 2023 r. - co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego oddalenia wskazanego wniosku dowodowego pozwalającego na ustalenie stanu

faktycznego sprawy i wydanie prawidłowego wyroku; .

III. Mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez dowolne, nie poparte dowodami, niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż:

1) w chwili zdarzenia właścicielką samochodu marki R. (...) nr rej. (...) była P. W. w sytuacji, gdy był nim G. W., co wynika z faktury zakupu samochodu z dnia 8 czerwca 2020 r. złożonej do Starostwa Powiatowego w S., informacji Starosty S. z dnia 15 lipca 2020 r., dokumentacji skarbowej i z zeznań świadka G. W.,

2) oskarżony W. R. uszkodził samochód marki R. (...) nr rej. (...) poprzez zarysowanie i wgniecenie poszycia przednich prawych i przesuwanych drzwi tegoż pojazdu w sytuacji, gdy w dniu 8 czerwca 2020 r. w godzinach rannych, gdy miało dojść do zdarzenia znajdował się u brata swojej partnerki w miejscowości, gdzie przebywał na parapetówce od poprzedniego popołudnia i nie był obecny w swoim domu w W.;

3) samochód marki R. (...) nr rej. (...) przed zdarzeniem, tj. 8 czerwca 2020 r. nie posiadał żadnych uszkodzeń podczas, gdy z protokołu oględzin pojazdu wraz ze zdjęciami (k. 4-11) wynika, że przed zdarzeniem samochód posiadał na przednich drzwiach od strony pasażera pod lusterkiem wstecznym zarysowania lakieru, które według świadka L. N. nie miały związku ze zdarzeniem, a nadto z arkusza pomiarów grubości powłoki lakierowej załączonej do

opinii podstawowej z dnia 1 lipca 2020 r. sporządzonej przez J. N. (1) wynika, że powłoka lakierowa maski (140-200), lewych przednich (110-150) i tylnych (160) drzwi, a przede wszystkim prawych przednich drzwi (130-150) jest grubsza niż pozostałych elementów, co świadczy o tym, że ww. elementy, w tym prawe przednie drzwi były wcześniej uszkodzone i naprawiane, co potwierdził świadek G. W., który wskazał, że w 2017 roku pojazd miał uszkodzony przód i był naprawiany;

4) wartość rynkowa pojazdu marki R. (...) nr rej. (...) oszacowana przez biegłego J. N. (1) na dzień 8 czerwca 2020 r. wynosiła 16 100 zł brutto, zaś wartość uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia 8660,11 zł w sytuacji, gdy rodzaj i zakres uszkodzeń został nieprawidłowo ustalony przez biegłego, zaś wartość rynkowa samochodu i wartość szkody znacznie zawyżone, gdyż biegły nie wziął pod uwagę stanu technicznego, w jakim znajdował się pojazd w dniu 8 czerwca 2020 r., a w szczególności nie uwzględnił dowodu z protokołu oględzin pojazdu z dnia 8 czerwca 2020 r. wraz z wykonanymi zdjęciami i zeznań świadka G. W., z których wynikało, że przed zdarzeniem samochód posiadał na przednich drzwiach od strony pasażera pod lusterkiem wstecznym zarysowania lakieru, a nadto miał zepsutą klimatyzację, uszkodzoną prowadnicę w bocznych drzwiach od strony pasażera, nie działający boczny zamek, zużyte hamulce i brak tylnych siedzeń, zaś w 2017 roku pojazd miał uszkodzony przód i był naprawiany, co dodatkowo potwierdzały dane zawarte w arkuszu pomiarów grubości powłoki lakierowej załączonym do opinii

podstawowej biegłego J. N. (1) z dnia 1 lipca 2020 r., z którego wynikało, że powłoka lakierowa maski, lewych przednich i tylnych drzwi, a przede wszystkim prawych przednich drzwi jest grubsza niż pozostałych elementów, co świadczy o tym, że ww. elementy, w tym prawe przednie drzwi były wcześniej lakierowane, dlatego też nie było uzasadnione przyjęcie do wyceny przez biegłego zastosowania części zamiennych producenta pojazdu zgodnie z cenami oryginalnych części oferowanych w autoryzowanych serwisach (...), a części używanych z jednoczesnym pominięciem dowodów z zeznań świadków P. W., L. N.

i G. W., zgodnie z którymi na dzień 8 czerwca 2020r. wartość rynkowa samochodu stanowiła równowartość ceny zakupu

i wynosiła 3000 zł;

5) zeznania świadków P. W. i L. N. są w pełni wiarygodne, szczerze, konsekwentne i spójne w sytuacji, gdy ich depozycje na każdym kolejnym etapie postępowania były różne, wewnętrznie sprzeczne, a niekiedy wzajemnie się wykluczały;

6) zeznania świadków M. M. (3), J. M. (2), G. M., T. T. i D. R. są niewiarygodne ze względu na zawarte w nich liczne rozbieżności, które dotyczyły kwestii drugorzędnych i nie mających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a wynikały ze znacznego upływu czasu (ponad 2 i pół roku), spożywania alkoholu i nie zwracania uwagi na zachowanie poszczególnych uczestników parapełówki z jednoczesnym pominięciem, że depozycje ww. świadków są zgodne co do daty i uczestnictwa

wymienionych osób, w tym oskarżonego na przyjęciu;

7) opinia podstawowa i opinia uzupełniająca biegłego rzeczoznawcy samochodowego J. N. (1) są logiczne, spójne, pełne, jasne i zgodne z doświadczeniem życiowym pomimo, że nie zostały wydane z uwzględnieniem wszystkich dowodów znajdujących się w aktach sprawy i zgłoszono do nich zastrzeżenia;

8) wyjaśnienia oskarżonego W. R. są w całości niewiarygodne w sytuacji, gdy należyta ich ocena potwierdza, że są one szczere, konsekwentne i znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadków M. M. (1), J. M. (2), G. M., T. T. i D. R., a także w dowodach z dokumentów i pozostałych znajdujących się w aktach sprawy.

IV. Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego W. R. za przypisane mu przestępstwo wyrażające się wymierzeniem mu kary 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat próby, a więc w rozmiarze przekraczającym ustalony przez Sąd I instancji stopień winy oskarżonego oraz w oderwaniu od okoliczności łagodzących w postaci uprzedniej niekaralności, właściwości i warunków osobistych oskarżonego, który jest osobą starszą i prowadzi ustabilizowany tryb życia, jego zachowania po popełnieniu przestępstwa, a także trudnej sytuacji finansowej, życiowej i zdrowotnej oskarżonego, które należyte rozważone i przy zastosowaniu przepisu art. 37a § 1 k.k. przemawiały za wymierzeniem oskarżonemu kary

	grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) zł każda.	
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Apelacja obrońcy jako bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie. Zaskarżony wyrok zapadł w następstwie prawidłowych ustaleń faktycznych, zgodnie z przepisami proceduralnymi, co pozwoliło na przypisanie oskarżonemu winy w odniesieniu do zarzuczonego mu czynu i wymierzenie adekwatnej kary i środka kompensacyjnego.</p> <p>Na wstępie należało odnieść się do zarzutu skarżącej dotyczącego naruszenia norm zawartych w art. 12 § 1 i art. 17 § 1 pkt 10 k.p.k. , jako najdalej idącego w swym zakresie, bowiem prowadzi do wywiedzenia negatywnej przesłanki procesowej, świadczącej o zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.</p> <p>Jak wynika z akt sprawy, P. W. nabyła pojazd R. (...) od G. W. w dniu 8 czerwca 2020 r., co potwierdza m.in. faktura datowana na ten dzień (k. 190). Niezależnie jednak od faktu zmiany właściciela pojazdu istotny jest stan faktyczny, który wskazuje kto jest posiadaczem (użytkownikiem) auta, gdyż również on, oprócz właściciela, jest osobą upoważnioną do złożenia wniosku o ściganie sprawcy przestępstwa przeciwko mieniu.</p> <p>Takie stanowisko jest powszechne w orzecznictwie i wyrażone zostało m.in. przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 grudnia 2003 r. w sprawie III KK 165/03, w którym</p>		

zawarto tezy, iż osobą uprawnioną do złożenia wniosku o ściganie, o którym mowa w art. 288 § 4 kpk, jest nie tylko właściciel rzeczy, lecz także każda inna osoba, której przysługuje inne prawo rzeczowe lub prawo obligacyjne do rzeczy a także, że wniosek o ściganie sprawcy przestępstwa przeciwko mieniu może złożyć niezależnie od siebie nie tylko właściciel mienia, lecz także jego posiadacz lub użytkownik. W niniejszej sprawie jednoznacznie stwierdzone zostało, że posiadaczem (użytkownikiem) przedmiotowego pojazdu w chwili zdarzenia, tj.

w godzinach porannych dnia 8 czerwca 2020 r. była oskarżycielka posiłkowa. Za takimi ustaleniami przemawia treść jej depozycji oraz świadków L. N. i G. W., które same w sobie nie były negowane. Biorąc pod uwagę powyższe, nie sposób się zgodzić z zarzutem skarżącej. Tym samym uznać należy, że nie mamy do czynienia

z bezwzględną przesłanką odwoławczą o jakiej mowa w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., albowiem wniosek o ściganie został złożony przez uprawnioną osobę.

Następnie w środtku odwoławczym poniesiono szereg zarzutów związanych z rzekomo niewłaściwą oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd meriti, w wyniku której nastąpiło błędne ustalenie stanu faktycznego dotyczącego wskazanych w apelacji okoliczności.

Zdaniem Sądu II instancji, Sąd Rejonowy słusznie ocenił wiarygodność i przydatność materiału dowodowego zebranego w przedmiotowej sprawie, racjonalnie podchodząc z dużą dozą ostrożności do wyjaśnień oskarżonego oraz

zeznań świadków, tj. M. M. (1), J. M. (1), G. M., T. T. i D. R., którzy zeznawali na okoliczność przebywania oskarżonego w poniedziałek 8 czerwca 2020 r. na „parapetówce”, która rzekomo miała trwać od dnia poprzedniego. Nieścisłości w ich depozycjach, które zauważył Sąd Rejonowy i wskazał w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnego wyroku, również zdaniem Sądu odwoławczego dowodzą o próbie zapewnienia oskarżonemu alibi zgodnie z przyjętą linią obrony. Podobnie, właściwie zostały ocenione zeznania oskarżycielki posiłkowej i świadka L. N. jako wiarygodne, bowiem były spójne, logiczne, korespondujące ze sobą i z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym. Niewątpliwie znajdowali się oni na posesji L. N. w chwili uszkodzenia auta, wspólnie dokonali oględzin uszkodzeń i bezpośrednio potem zawiadomili Policję. Ponadto, L. N. widział oskarżonego na krótki czas przed zdarzeniem, natomiast oskarżycielka posiłkowa zaobserwowała jak W. R. podchodzi do samochodu i go uszkadza. Jak wynika z akt sprawy, zwłaszcza z załączonych zdjęć, P. W. miała sposobność dostrzec całą sytuację z okna pomieszczenia, w którym się znajdowała, co przeczy twierdzeniom obrońcy oskarżonego. Nie ma podstaw do przyjęcia za niewiarygodne zeznań oskarżycielki posiłkowej i L. N. dotyczących stanu technicznego samochodu sprzed 8 czerwca 2020 r., jednocześnie należy zaznaczyć, że nie musieli być świadomi napraw wcześniej przeprowadzanych w kilkunastoletnim pojeździe. Obrońca oskarżonego podważa wiarygodność zeznań oskarżycielki posiłkowej i L. N. przemawiających za uznaniem winy W. R.,

przywołując fakt wystąpienia różnic pomiędzy zeznaniami na poszczególnych etapach postępowania, a także pozostawiania przez nich w związku, co miałyby świadczyć o braku obiektywizmu i dopasowywaniu treści depozycji do potrzeb linii oskarżenia. Sąd Okręgowy podziela stanowisko, iż nie wolno oceniać wiarygodności zeznań złożonych przez osoby najbliższe, tylko na podstawie osobistych powiązań. Jak słusznie zostało wyrażone m.in. przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu – „nie wolno a priori oceniać jako niewiarygodnych zeznań pokrzywdzonego, choćby był zainteresowany wynikiem postępowania. Tak samo nie należy oceniać zeznań świadków - powiązanych osobiście z pokrzywdzonym - istotą oceny dowodów jest bowiem ich treść, a nie pochodzenie” (wyrok SA w Poznaniu z 11.07.2013 r., II AKa 81/13, LEX nr 1363328). Gdyby nawet Sąd miałby kierować się przy ocenie dowodów takim sposobem na jaki wskazuje skarżąca, to należałoby spostrzec, iż w kontrze do zeznań oskarżycielki posiłkowej i jej partnera są zeznania osób bliskich dla oskarżonego, czego skarżąca już nie zauważa. Należy podkreślić, że treść depozycji P. W. i L. N., pomimo nieznacznych różnic koresponduje z całością materiału dowodowego i w sposób wiarygodny pozwala na rekonstrukcję stanu faktycznego. Podobnie Sąd odniósł się do zeznań G. W., który spójnie i konsekwentnie zeznawał na okoliczność stanu technicznego pojazdu i jego sprzedaży oskarżycielce posiłkowej. Natomiast krytycznie należało się odnieść do oceny wyjaśnień oskarżonego, co też Sąd Rejonowy słusznie uczynił. Wyjaśnienia oskarżonego służą jedynie przyjętej

linii obrony, zapewnieniu sobie alibi i po zweryfikowaniu z pozostałym materiałem dowodowym należało uznać je jako niewiarygodne. Wyjaśnienia oskarżonego potwierdzić mogą jedynie wieloletni spór na tle rodzinnym i majątkowym pomiędzy nim a L. N. i swoim bratem S. R., mogącym być ewentualnym motywem do uszkodzenia samochodu.

Skarżąca w swoim środku odwoławczym podważa także ustalenia poczynione i zawarte w opinii biegłego J. N. (2) oraz jego opinii uzupełniającej, nie zgadzając się wyceną wartości auta, a także kosztów naprawy uszkodzonych elementów karoserii, co miały uzasadniać wcześniejsze naprawy, o których w zeznaniach wspomniał G. W. i które miały nie zostać wzięte pod uwagę w wyżej wspomnianych opiniach. Przyjęcie, nawet biorąc pod uwagę ewentualne wcześniejsze naprawy czy obecne usterki, iż samochód marki R. (...), rok prod. 2010, którego wartość rynkową na dzień zdarzenia biegły J. N. (2) oszacował na kwotę 16.300 zł brutto, wart jest 3000 zł brutto, co sugeruje obrońca powołując się na kwotę podaną na fakturze, byłoby wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego. Takie też stanowisko wyraził sam biegły, który miał wiedze o wcześniejszych naprawach przedmiotowego auta i fakty te uwzględnił przy opracowywaniu opinii. Zdaniem Sądu Okręgowego, biegły sporządził opinię rzetelnie, profesjonalnie, obiektywnie, jasno opisując uzasadnienie takiej, a nie innej wyceny wartości samego pojazdu, jak również kosztów jego naprawy, sposób i celowość jej wykonania, zgodnie z udostępnionymi

materiałami, przeprowadzonymi czynnościami podczas oględzin pojazdu,

a także wiedzą i wieloletnim doświadczeniem.

Wartość uszkodzeń i kwota koniecznych oraz uzasadnionych kosztów naprawy została ustalona w wysokości 8.660,11 zł brutto, gdyż pozwoliłaby ona na przywrócenie stanu pojazdu sprzed szkody i zarazem nie spowodowałaby wzrostu jego wartości (k. 23). Sąd nie dopatrył się żadnych przesłanek uzasadniających podważenie opinii biegłego J. N. (2), natomiast zarzuty podnoszone przez skarżącą są jedynie polemiką z prawidłowymi ustaleniami w niej zawartymi, toteż nie zasługiwały na uwzględnienie.

Następnie należy się odnieść do zarzutów dotyczących oddalenia wniosków dowodowych obrońcy, złożonych w piśmie z dnia 3 stycznia 2023 r. (k. 267). Sąd odwoławczy podziela stanowisko Sądu metiti zarówno co do podjętych decyzji, jak i ich uzasadnienia. Przeprowadzenie wnioskowanych oględzin nieruchomości byłoby nieprzydatne do stwierdzenia okoliczności, które miałyby być wykazane, z uwagi na niemożliwość odtworzenia warunków chociażby zbliżonych do warunków panujących w dniu 8 czerwca 2020 r. i taka czynność procesowa byłaby całkowicie niecelowa i nieprzydatna. Kolejne wnioski dowodowe nawiązywały do podjęcia dodatkowych czynności mających ustalić inną wartość samochodu, niż ta określona przez biegłego. Sąd Rejonowy słusznie dopatrył się przesłanki z art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k., gdyż złożone przez obrońcę wnioski w sposób oczywisty zmierzały do przedłużenia postępowania. Jak już

wskazano w poprzednim akapicie, wycena wartości auta, jak i uszkodzeń (koniecznych napraw) została określona przez biegłego J. N. (2) w sposób rzetelny, właściwy i obiektywny, nie zachodziła potrzeba przeprowadzania kolejnych czynności dowodowych, ani kolejnego uzupełniania opinii, o co również wnioskował obrońca. Należy zauważyć, iż to sąd jest gospodarzem postępowania jurysdykcyjnego, dlatego w jego gestii pozostaje ostateczna decyzja o dopuszczeniu dowodu. Sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez strony i może je oddalić na podstawach wskazanych w art. 170 § 1 k.p.k. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2022 r., V KK 164/22). Wprawdzie Sąd Okręgowy podjął próby wezwania biegłego na rozprawę odwoławczą, ale nie wynikało to bynajmniej z konieczności uzupełnienia dotychczasowych opinii, ale do zapewnienia zasady bezpośredniości, zgodnie z którą strona może wnosić o przeprowadzenie dowodów (w tym wypadku z opinii biegłego) bezpośrednio przed sądem. Stanowisko takie Sąd Okręgowy wyraził już zresztą w postanowieniu wydanym na rozprawie.

Ostatnim z podniesionych zarzutów, był zarzut rażącej niewspółmierności kary. Na wstępie należy zauważyć, że zarzut rażącej niewspółmierności kary może być uznany za trafny i zasadny wówczas gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna "bijąca wręcz po oczach" różnica pomiędzy karą orzeczoną przez sąd I

instancji a karą, jaką należałoby orzec w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi

z nich, to stwierdzenie przez sąd drugiej instancji naruszenia tychże dyrektyw, które określa art. 53 k.k., co może nastąpić poprzez pominięcie określonych okoliczności w tym wypadku o charakterze łagodzącym lub też gdy wprawdzie tego rodzaju okoliczności formalnie uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9.02.2022 r., sygn. II AKa 232/21, LEX nr 3324690).

Oskarżony został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 288 § 1 k.k., który jest zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. W związku z tym należy zauważyć, że orzeczona wobec W. R. kara 3 miesięcy pozbawienia wolności, umiejscowiona jest na dolnej granicy ustawowego zagrożenia, natomiast zastosowanie art. 37a § 1 k.k. byłoby nieadekwatne zważywszy na okoliczności sprawy, wbrew temu o co wnosi skarżący. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd meriti właściwie dostosował dolegliwość kary, która nie przekracza stopnia winy oskarżonego, uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu oraz spełnia funkcje prewencji generalnej i indywidualnej. Sąd Rejonowy dopatrył się

i w sposób właściwy nadał odpowiednią rangę i znaczenie wszystkim okolicznościom obciążającym i łagodzącym, realizując dyrektywy wskazane w art. 53 k.k., czyniąc zarzut skarżącego niezasadnym. Oskarżony działał umyślnie i w zamiarze bezpośrednim

popelnienia czynu, na co wskazuje material dowodowy zebrany w postepowaniu. Jednoczesnie okolicznoscia lagodzaca niewatpliwie jest dotychczasowa niekaralnosc oskarzonego (k. 255). Sad Rejonowy na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. orzekl warunkowe zawieszenie wykonania kary, okreslajac okres proby na 2 lata oraz na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiazal oskarzonego do informowania sadu na piśmie o przebiegu okresu proby co 6 miesiaczy. Zwazywszy na pozytywna prognoze kryminologiczna, postawe sprawcy, jego wlasciwosci i warunki osobiste, dotychczasowy sposob zycia (m.in. niekaralnosc) oraz zachowanie sie po popelnieniu przestepstwa, zastosowanie instytucji zawieszenia wykonania kary nalezy uznać za zasadne, podobnie jak dwuletni okres proby oraz rodzaj i okres zastosowanego sredka probacyjnego.

Wobec oskarzonego orzeczono na podstawie art. 46 § 1 kk srodek kompensacyjny w postaci obowiazku naprawienia szkody. Zostal on zobowiazany do zaplaty kwoty 8660,11 zł na rzecz oskarzycielki posilkowej P. W.. Kwota stanowi rownowartosc wyrzadzanej szkody okreslonej przez bieglego, totez zasadnosc nie podlega watpliwosci.

Wniosek

I. uchylene zaskarzonego wyroku w calosci i umorzenie postepowania,
ewentualnie:
II. zmianę zaskarzonego wyroku w calosci poprzez uniewinnienie

zasadny
czesciowo zasadny
niezasadny

<p>oskarżonego W. R. od czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia,</p> <p>ewentualnie:</p> <p>III. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,</p> <p>alternatywnie (z ostrożności procesowej):</p> <p>IV. zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze poprzez wymierzenie oskarżonemu W. R. na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. kary grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) zł każda.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie.</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	

1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Całość wyroku.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazano w rubryce 3.1. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrył się istnienia uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

3.1.	Konieczność postępowania	umorzenia	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.	-----		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia			

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
-----	-----		-----
Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II, III	Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., zgodnie ze stawkami określonymi w art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, Sąd Okręgowy zasądził od

oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze i kwotę 20 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego oraz kwotę 840 zł na rzecz oskarżycielki posiłkowej P. W., tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego za postępowanie odwoławcze, określoną zgodnie z § 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana